

Alsof genen niet tellen. Maar wat met het kind? De oudste donorkinderen zijn intussen volwassen, en alle opvoeding en liefde ten spijt zoeken velen de vader die niets anders gaf dan zijn zaad. **Kathleen Vereecken**

ONIEME ZAADCEL

SOMS BOTST MET HET RECHT OP OUDERS

'De drie koningen van Meche-
len!' Dat blokletterden de kran-
ten triomfantelijk bij de geboorte
van Stephke, Bernhard en Sophie
Raeymaekers, op 6 januari 1979.
Een drieling, daar werd over ge-
sproken. Alleen: mét de drieling
werd minder gesproken. Toch
niet over dat ene detail: dat het

KID-kinderen waren, verwekt na
kunstmatige inseminatie met do-
norsperma. Het zou 25 jaar duren
voor de waarheid aan het licht
kwam. Veel te lang, vindt Sophie.
En daardoor dubbel pijnlijk.
Want boven op het plotselinge be-
sef dat je genetische roots niet lig-
gen bij de vader die je altijd ge-

kend hebt, zit je ineens met het
gevoel dat je al die tijd belogen
bent.

'Misschien is ons verhaal aty-
pisch', waarschuwt ze, 'want onze
vader heeft ons nooit echt gewild.
Dat heeft het allemaal nog veel
pijnlijker gemaakt, natuurlijk. Ik
geloof oprecht dat de meeste

wensouders het beste met hun
kinderen voorhebben en dat ze er
alles aan doen om ze in een war-
me omgeving te laten opgroeien.
Maar mijn vader toonde vrijwel
nooit interesse voor ons, de drie-
ling. Hij werkte hard en was af-
standelijk en zwijgzaam. Met on-
ze drie jaar jongere broer, die te-
gen alle verwachtingen in op na-
tuurlijke wijze verwekt werd,
ging hij anders om. Maar goed,
die was de jongste, misschien was
het wel normaal dat die meer aan-
dacht kreeg dan de anderen.
Dacht ik toen. Ze hadden ook veel
met elkaar gemeen. Allebei spor-
tieveelingen, terwijl wij drieën he-
lemaal niets voor sport voelden,
om maar iets te noemen. En zo
waren er wel meer dingen, die me
aan het twifelen brachten.'

'Toen we elf waren, is onze moe-
der psychisch ziek geworden. Ze
werd opgenomen in een psychia-
trisch ziekenhuis, en daar is ze nu
nog altijd. Vanaf dat moment
stonden we er min of meer alleen
voor. We gingen met ons vieren op
internaat en brachten alleen de
weekends en de vakanties thuis
door. We werkten hard, we voel-
den ons verantwoordelijk voor
onze jongere broer en voor elkaar.
Ik geloof dat we toen heel snel
volwassen geworden zijn.'

'Vanaf mijn veertiende begon de
twijfel harder te knagen. Ik dacht
aan wat mijn moeder ooit tegen
mijn vader gezegd had in een dis-
cussie: "Het wordt tijd dat je een
échte vader bent voor die kinde-
ren!" Het is een uitspraak die me

nooit meer heeft losgelaten. Net
zomin als wat familieleden aan
vaderskant er tijdens ruzies soms
verwijtend uitgooiden: "Julie
zijn geen echte Raeymaekers!"
Dat deed pijn.'

'Naarmate we ouder werden, ver-
scherpte de houding van mijn va-
der nog. De desinteresse begon
stilaan op afwijzing te gelijken.
Hij vroeg nooit of het wel goed
ging met ons, moedigde ons niet
aan. En hij gaf geen zier om onze
resultaten. Ik begon te geloven
dat mijn vader niet mijn vader
was. In mijn fantasie had mijn
moeder een avontuurtje gehad
met een andere man. En in mijn
fantasie zou ik met mijn echte va-
der wel een warme, liefdevolle re-
latie hebben.'

Nooit gewild

De waarheid kwam aan het licht
tijdens een verjaardagsdinertje
van de drieling. Vijfentwintig
werden ze. Bernhard wist het al.
Een tante - een zus van hun moe-
der - had haar mond voorbijge-
praat tegen zijn toenmalige vrien-
din. En als hij het wist, moesten
ook zijn zussen het weten, vond
Bernhard.

'Het was een schok. En ook weer
niet. Mijn allereerste gedachte
was: dit heb ik altijd geweten. Ik
was opgelucht. Eindelijk kon ik
de twijfels achter me laten. Ein-
delijk was er een verklaring voor
de afstandelijke houding van
mijn vader. Eindelijk wist ik
waarom we niet op hem leken.
Maar na dat aanvankelijke gevoel

'Eindelijk
wist ik
waarom we
niet op hem
leken'

